

Een toevallige ontmoeting

Ze had uitgerekend dat de vlucht van Colorado naar New York drie uur en drie kwartier duurde en wist dat haar leven na de landing voor altijd zou veranderen, nog meer dan tot nu toe het geval was geweest. Emily Cooper greep met klamme handen de zijkanen van haar stoel vast en deed haar ogen dicht toen de motoren warmdraaiden voor het opstijgen. Ze had vliegen nooit leuk gevonden. Sterker nog, ze vond het doodeng, al waren er keren geweest dat die marteling van dertigduizend voet boven de aarde de moeite waard was geweest: toen ze voor het eerst het huis uit was gegaan om te studeren, toen ze een tropisch eiland had bezocht en toen ze bezoeken aan haar geliefde moeder had gebracht. Deze keer was het echter geen plezierreisje. Deze vlucht stond in het teken van verlies en verdriet.

Haar vriend Dillon, die naast haar zat, keek haar aan. Hij was een van de redenen dat ze ondanks alles toch elke dag haar bed uit kwam. Ze kon merken dat hij aan haar gezicht kon zien dat ze niet bepaald uitkeek naar wat haar te wachten stond.

Met haar hand in de zijne boog Dillon zich voorover om een lok haar uit haar gezicht te strijken. 'Het komt allemaal wel goed, Em,' fluisterde hij. 'Voor je het weet, staan we weer aan de grond.'

Ze dwong zichzelf te glimlachen en keek aarzelend om, zodat ze nog net de besneeuwde bergtoppen achter de wolken zag verdwijnen. De gedachte dat dit een afscheid was van het enige echte thuis dat ze ooit had gekend maakte haar nog neerslachtiger. Ze liet haar hoofd tegen het raampje rusten en dacht terug aan de

gebeurtenissen van de afgelopen maanden.

In haar laatste studiejaar, tegen het einde van oktober, had ze een telefoontje gekregen. Tot dan toe was haar leven... goed geweest. Een maand eerder had ze Dillon leren kennen, ze haalde prima cijfers, en haar kamergenote, Olivia Martin, was een harts-vriendin geworden. En toen had ze de telefoon opgenomen en het nieuws gehoord dat niemand wilde horen.

‘De uitslag is binnen, Emily,’ had haar oudere zus Lisa gezegd. ‘Mama heeft borstkanker. Het is uitgezaaid.’

Na die laatste zes woorden begreep Emily dat haar leven nooit meer hetzelfde zou zijn. Haar moeder, haar rots in de branding, de vrouw van wie ze het meeste hield en de enige ouder die ze ooit had gekend, had nog geen drie maanden te leven. Vanaf dat moment was alles anders. In de weekends reisde ze talloze keren van de universiteit in Ohio naar Colorado om haar moeder te kunnen bijstaan. Ze zag haar veranderen van een sterke, levenslustige vrouw in een patiënt die zo zwak was dat ze vlak voor haar dood bijna niet meer te herkennen was.

Toen een plotselinge turbulentie Emily aan het schrikken maakte, greep ze Dillons hand vast en keek hem aan. Hij glimlachte snel en knikte even om haar duidelijk te maken dat alles in orde was. Ze liet haar hoofd op zijn warme schouder rusten en dacht aan de rol die hij in dit alles had gespeeld: hij was talloze keren van New York naar Colorado gevlogen om bij haar te kunnen zijn, hij had haar prachtige cadeaus gestuurd die haar van haar zorgen moesten afleiden, en hij had haar vaak laat op de avond gebeld om te vragen hoe het met haar ging. Hij had zelfs geholpen bij het organiseren van de begrafenis, haar advies gegeven over de verkoop van haar moeders huis en haar ook nog geholpen met haar verhuizing naar New York. Het waren allemaal redenen waarom ze zo gek op hem was.

Toen het vliegtuig landde op LaGuardia in New York keek Dillon naar Emily, die zijn hand zo stevig vasthield dat haar knokkels er wit van zagen. Hij lachte zachtjes en boog zich voorover

om haar een zoen te geven. ‘Dat was toch niet zo erg?’ Hij streek haar even over haar wang. ‘Je bent nu een echte New Yorker, schat.’

Het vliegveld was erg groot en ze moesten een heel eind lopen, maar ten slotte hield Dillon een taxi aan die hen naar het appartement bracht dat Emily met Olivia ging delen. Dat was voor Dillon een heikel punt geweest. Toen ze voor het eerst over verhuizen hadden gesproken, had hij duidelijk gemaakt dat hij wilde dat ze bij hem introk, maar het leek Emily het beste om voorlopig bij Olivia te gaan wonen. Een verhuizing naar de andere kant van het land was al een hele verandering en ze wilde de situatie niet nog ingewikkelder maken. Ze hield van Dillon, ontzettend veel zelfs, maar ze wist dat ze beter kon wachten. Samenwonen kon altijd nog. Uiteindelijk had hij zich bij haar besluit neergelegd, maar het was niet zonder slag of stoot gegaan.

Zodra Emily uit de taxi stapte, werd ze overvallen door de drukte van de stad. Ze hoorde een schrill autoalarm, piepende remmen en jankende sirenes. Voetgangers liepen pratend en roepend over de drukke trottoirs en gele taxi’s reden dicht opeengepakt in een eindeloze, gehaaste stroom voorbij. Het was allemaal heel anders dan ze gewend was. Door de damp die opsteeg uit de putten leek het alsof er geesten boven het warme plaveisel zweefden.

De eindeloze bossen en kristalheldere meren van Colorado hadden plaatsgemaakt voor staal en beton, voor harde geluiden en een onvoorstelbaar chaotisch verkeer. Het zou wel even duren voordat ze hieraan gewend was. Emily haalde diep adem en liep achter Dillon aan naar binnen. De portier tikte tegen zijn pet en liet Olivia weten dat ze er waren. Ze moesten op de veertiende verdieping zijn, maar godzijdank was er een lift.

Olivia begon te gillen zodra ze naar binnen liepen. Ze rende naar Emily toe en omhelsde haar stevig. ‘Ik ben zo blij dat je er bent!’ Ze legde haar handen rond Emily’s wangen. ‘Hoe was de vlucht?’

‘Ik heb het zonder alcohol of drugs weten te overleven.’ Emily glimlachte. ‘Dus je kunt denk ik wel zeggen dat het goed is gegaan.’

‘Het ging prima.’ Dillon liep naar Emily toe en sloeg een arm rond haar middel. ‘En ik heb ervoor gezorgd dat haar niets kon gebeuren.’

Olivia rolde even met haar ogen naar Dillon en sloeg haar armen over elkaar. ‘Ja, want jij kunt als geen ander voorkomen dat een vliegtuig neerstort, Droefstoeter. Dillon, bedoel ik.’

Dillon keek Olivia streng aan en zette Emily’s bagage neer. ‘Je hebt gelijk, Oliver Twist. Ik ben Superman, weet je nog?’

Emily slaakte een zucht. ‘Het is alweer een tijdje geleden dat ik samen met jullie twee in één kamer zat. Ik was vergeten hoe dol jullie op elkaar zijn.’

Olivia lachte smalend en pakte Emily’s hand vast. ‘Kom, dan laat ik je het huis zien.’ Ze trok Emily verder de hal in en keek nog even om naar Dillon. ‘Maak jij je maar nuttig en pak haar spullen uit, Droplul.’

Dillon negeerde haar opmerking, plofte op de bank neer en zette de tv aan.

‘Jeetje, Olivia,’ zei Emily toen ze giechelend achter haar vriendin aan liep, ‘waar haal je toch elke keer die bijnamen voor hem vandaan?’

‘Pff, hij maakt het wel heel gemakkelijk.’

‘Nou, ik weet nu al dat jullie me allebei tot waanzin gaan drijven.’

‘Ik kan niets beloven, maar ik zal mijn best doen om dat te voorkomen.’

Olivia gaf Emily een rondleiding door het strak ingerichte, moderne appartement dat twee slaapkamers en twee badkamers telde. De keuken van bescheiden formaat had witte kastjes, een granieten aanrechtblad en roestvrijstalen apparatuur. Een groot raam in de woonkamer keek uit op Columbus Avenue, een leuke straat in de Upper West Side van New York. Het was een erg

mooie woning die Emily zich nooit had kunnen veroorloven zonder Olivia, en ook niet zonder de hulp van Dillon. Olivia had een baan en was gewend om haar eigen boontjes te doppen, maar ze kwam ook uit een welgesteld gezin waar geld nooit een probleem was. Ondanks het feit dat Olivia en haar broer Trevor waren opgegroeid aan de goudkust van Long Island waren ze twee van de nuchterste mensen die Emily kende.

Nu Emily veilig was aangekomen vertrok Dillon met de mededeling dat hij later die avond weer terugkwam. Olivia pakte meteen een fles rode wijn en twee glazen en sleepte Emily mee naar de bank.

Ze gooide haar lichtblonde haar over haar schouder en wierp Emily een bitterzoet lachje toe. 'Ik weet dat je het heel moeilijk hebt gehad, maar ik ben zo blij dat je er bent.'

Emily lachte op dezelfde manier. Aan de ene kant was ze verdrietig vanwege de omstandigheden die haar naar New York hadden gevoerd, maar ze was ook blij dat ze nu een grote stap had gezet in haar relatie met Dillon en voor hem hiernaartoe was verhuisd, al woonden ze nog niet samen. Ze nam een slokje wijn en legde haar voeten op de poef. 'Ik ben ook heel blij.'

Olivia keek haar nieuwsgierig aan. 'Heeft Doedelzak nog vervelend gedaan omdat je bij mij wilde intrekken?'

'Nee, dat niet,' antwoordde ze, 'maar hij wil wel dat ik voor het einde van de zomer met hem ga samenwonen.'

'Nou, dan zal hij dat eerst met mij moeten uitvechten.' Ze snoof en Emily lachte hoofdschuddend. 'Ik meen het, Em. Nu je bent verhuisd moet hij je maar eens wat meer ruimte geven.'

'Maak je maar geen zorgen, ik blijf voorlopig hier.' Emily keek om zich heen en zag de stapel verhuisdozen staan. 'Daar kijk ik niet echt naar uit.' Ze knikte naar de dozen.

'Ik hoef morgen niet te werken,' merkte Olivia op. Ze schonk een tweede glas wijn in. 'We pakken dan wel uit. Nu gaan we gewoon even ontspannen.'

En ontspannen was precies wat ze de rest van de avond deden.

Geen gesprekken over kanker of over de dood, en ook niet over wat ze wilden in het leven. Ze deelden simpelweg als twee vriendinnen een fles wijn in hun eigen appartement, waar een van hen een nieuwe start ging maken.

Twee weken later stond Emily voor de ingang van een Italiaans restaurant in hartje Manhattan. Ze duwde de deur open, klaar om te beginnen aan haar nieuwe baan voor de zomer. Binnen keek ze in het rond, op zoek naar de man die haar een paar dagen eerder had aangenomen: Antonio D'Dinato, een geboren en getogen New Yorker van eind twintig.

‘Emily, daar ben je dan.’ Antonio liep glimlachend naar haar toe. ‘Klaar voor je eerste dag?’

Ze keek glimlachend naar de jongeman met zijn donkere, schouderlange haar. ‘Zo klaar als ik kan zijn.’

‘Het is vast een beetje overweldigend voor een meisje uit Colorado, maar ik ben er zeker van dat je uitstekend in ons team past.’

Ze liep achter hem aan naar de keuken, waar hij haar aan de koks voorstelde. Die glimlachten allemaal vriendelijk, maar Emily had tijdens haar studie een bijbaantje als serveerster gehad en wist dat er aan dergelijke vriendelijkheid snel een einde kwam. Zodra ze een bestelling niet snel genoeg kwam ophalen zouden ze haar uitkafferen. Ze trok een zwart schort aan en liep met Antonio mee naar een serveerster van haar eigen leeftijd. Emily glimlachte toen ze het kapsel van haar nieuwe collega zag. Die had haar gebleekte haar versierd met strepen in alle kleuren van de regenboog.

‘Hoi, ik ben Emily,’ stelde Emily zich glimlachend voor. ‘Antonio zei dat ik vandaag bij jou de kunst mag afkijken.’

Het meisje glimlachte terug en gaf Emily een bonnenboekje en een pen. ‘Dus jij bent de nieuwe? Ik ben Fallon. Welkom.’

‘Dank je.’

‘Maak je maar geen zorgen, ik laat je alles zien. Volgens mij

werkte ik hier al voordat ik kon lopen.' Haar grote grijze ogen lachten. 'Ik leer je alle trucjes, en voordat je het weet, kun je dit werk geblinddoekt doen.'

'Dat klinkt goed.' Emily lachte.

'Ik heb gehoord dat je uit Colorado komt?'

'Ja, uit Fort Collins, om precies te zijn.'

'Lust je koffie?' Fallon hield een kopje omhoog.

'Ik ben verslaafd aan dat spul.' Emily pakte het kopje aan. 'Dank je. Dus jij woont al je hele leven in New York?'

'Geboren en getogen.' Fallon ging aan de bar zitten en gebaarde dat Emily naast haar moest komen zitten. 'Het is nu nog vroeg. Over een uurtje is het hier echt spitsuur.'

Emily ging zitten en nipte van haar koffie. Ondertussen keek ze om zich heen. De obers waren bezig de tafels te dekken en Antonio sprak een van hen aan in het Spaans. Zijn stem zwol zenuwachtig aan toen hij naar de straat buiten gebaarde.

'En wat brengt jou naar de stad die nooit slaapt?' wilde Fallon weten. 'Ben je actrice of model? Het is altijd een van de twee.'

'Geen van beide,' antwoordde Emily. Ze probeerde de pijn te negeren die zich in haar borstkas nestelde, maar de wond was nog zo vers dat het voelde alsof er zout in werd gestrooid. 'Mijn, eh, moeder is in januari overleden. Na haar dood had ik niet echt een reden om in Colorado te blijven.'

Fallon keek medelevend. 'Wat rot voor je. Het is altijd klote als er iemand het loodje legt. Mijn vader is een paar jaar geleden aan een hartaanval bezweken, dus ik weet hoe het voelt.' Ze slaakte een zucht en wendde even haar blik af. 'Het maakt niet uit hoe oud of rijk we zijn of welke huidskleur we hebben, de dood komt ons vroeg of laat allemaal halen.'

Emily vond dat Fallon erg wijs klonk voor haar leeftijd, maar ze wist inmiddels als geen ander dat je na het overlijden van een dierbare een andere kijk op het leven kon krijgen. 'Dat is zo. Wat vervelend, van je vader.'

'Ja, ik denk elke dag wel even aan hem.' Fallon zweeg even. 'En

jouw vader? Is hij met je mee verhuisd?’

Nog een open wond, een van de vele. ‘Nee. Ik heb sinds mijn vijfde geen contact meer met hem of zijn familie. Ik kan me hem niet eens goed herinneren.’

‘Ik weet wel steeds het verkeerde te zeggen, hè?’ merkte Fallon op. ‘Sorry. Zal ik je iets over puppy’s vragen of zo?’

Emily schudde glimlachend haar hoofd. ‘Het geeft niet, ik vind het niet erg. Bovendien heb ik geen puppy, dus daar komen we ook niet echt ver mee.’

‘Ik ook niet. Ze zijn heel schattig, hoor, maar ik wil geen stront overal in huis.’ Fallon lachte en bond haar haar samen tot een paardenstaart. ‘Waarom ben je juist naar New York gekomen? Heb je hier verder nog familie?’

‘Nee, ik heb alleen een oudere zus in Californië.’ Emily nipte van haar koffie. ‘Dillon, mijn vriend, woont hier. We zijn sinds mijn laatste studiejaar een stel.’

Fallon glimlachte. ‘Verliefd geworden tijdens college?’

‘Nee, hij woonde al hier. We hebben elkaar leren kennen via de broer van mijn kamergenote. Dillon kwam met hem mee toen hij haar een keertje kwam opzoeken.’

‘Het is zo grappig, al die manieren waarop mensen elkaar leren kennen.’ Fallon keek Emily recht aan. ‘Stel je eens voor, als Dillon niet met de broer van je kamergenote mee was gegaan had jij hier niet gezeten. Het kan soms raar lopen in het leven.’

Emily mocht Fallon wel. ‘Ja, zeg dat wel. Soms heb je geen idee waarom het lot je een bepaald pad laat volgen, maar het is net een grote puzzel waarvan de stukjes uiteindelijk toch aan elkaar passen.’

‘Inderdaad.’ Fallon glimlachte. ‘Wat heb je gestudeerd?’

‘Ik heb de lerarenopleiding gevolgd. Ik ben bezig een cv op te stellen en hoop dit najaar een baan te vinden.’

Fallon fronste en het ringetje in haar lip glansde in het licht. ‘Dus je gaat ons na de zomer weer verlaten?’

‘Nee, ik hoop dat ik parttime kan blijven werken.’

‘Mooi.’ Ze stond op en torende boven Emily uit. ‘Zijn clubs jouw ding?’

Emily fronste. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ga je vaak uit?’ verduidelijkte Fallon. Ze wiegde haar heupen.

‘O, dansen en zo.’ Emily lachte. ‘In Colorado wel, ja, maar hier nog niet.’

‘Te gek, ik vind het leuk om lui in te wijden in het nachtleven.’

‘Ik vind het prima. Laat me maar weten wanneer.’

‘Zal ik doen. Ik heb iets met een vent van in de veertig die toegang kan regelen tot de beste nachtclubs van de stad, helemaal gratis.’

Emily knikte en nam nog een slokje koffie.

‘En de seks is een leuk extraatje,’ voegde Fallon eraan toe.

Emily verslikte zich bijna. ‘Dat geloof ik graag.’

‘Inderdaad.’ Ze glimlachte. ‘Oké, nieuwe, we gaan beginnen.’

De rest van de dag liep Emily met Fallon mee. Haar nieuwe collega liet haar zien hoe de bestelcomputer werkte en stelde haar voor aan een groot aantal vaste gasten, die varieerden van zakenlieden in dure pakken tot doodgewone bouwvakkers. Rond het middaguur barstte de zaak bijna uit zijn voegen en moest Emily een paar tafels overnemen van een serveerster die zich ziek had gemeld. Hoewel ze de menukaart nog niet kende en de computer haar onzeker maakte, wist ze zich zonder al te veel kleerscheuren door de lunch heen te werken. Tegen het einde van hun dienst tolde Emily’s hoofd van alle informatie die Fallon haar had gegeven, van welke gasten de beste foaien gaven tot welke serveersters gemeen konden zijn, maar ze had het gevoel dat haar eerste dag over het algemeen best goed was verlopen.

Ze wilde net naar buiten lopen toen Antonio haar met een afhaalmaaltijd in zijn hand tegenhield. ‘Emily, mijn vaste bezorger is niet komen opdagen,’ zei hij met een bezorgd gezicht. ‘Ga jij in de richting van het Chrysler Building?’

‘Nee, maar dat is maar een paar straten verderop, toch?’

‘Ja, bij Lexington en Forty-Second.’

‘Wil je dat ik dat bezorg?’ Emily wees naar de doos.

‘Graag.’

‘Geen punt,’ zei Emily. ‘Ik loop er wel even naartoe, dan pak ik vanaf daar een taxi.’

‘Heel erg bedankt.’ Met een zucht van verlichting gaf hij haar de doos. ‘Dit zie je volgende week wel terug op je loonstrookje.’

‘Dat hoeft niet, Antonio. Zo kan ik de stad wat beter leren kennen.’

‘Nee, nee, ik betaal je ervoor. Tot morgen, Colorado.’

Emily schudde lachend haar hoofd toen ze die nieuwe bijnaam hoorde. Ze draaide zich om op de ronde hakken van haar serveerstersschoenen en liep de warme, vochtige buitenlucht in. Het was in juni in New York duidelijk warmer dan in Colorado. Met grote ogen liep ze door de stad, nog steeds niet in staat om te geloven dat ze hier echt woonde.

De lucht voelde zwaar aan door de vele uitlaatgassen en de geurige dampen die opstegen uit de karretjes van straatventers. Aan New York wennen kostte minder moeite dan ze had gedacht. Van de metro die onder haar voeten de grond liet trillen tot aan al die verschillende gezichten om haar heen, alles aan de stad was even bedwelmend en haar zintuigen kregen een waar bombardement aan indrukken te verwerken. Drie straten verder kwam ze, behoorlijk bezweet door de wandeling, op de plaats van bestemming aan.

Tot aan die fatale middag had Gavin Blake niet geloofd dat liefde op het eerste gezicht bestond, ondanks alle verhalen die zijn vader hem erover had verteld. De blonde receptioniste aan de balie gaf hem haar volledige aandacht, maar zijn blik schoot naar Emily zodra die naar binnen liep. Hij zag haar naar de bewaker glimlachen en was meteen gegrepen door haar schoonheid. Het voelde alsof er een touw rond zijn middel was geknoopt en zij eraan stond te trekken. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen

en schudde zijn hoofd om dat sterke gevoel van aantrekkingskracht kwijt te raken.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vroeg de bewaker ondertussen aan Emily.

‘Ja, ik moet hier iets afleveren,’ antwoordde Emily met een blik op het bonnetje in haar hand. ‘Op de eenenzestigste verdieping.’

Voordat de bewaker antwoord kon geven riep Gavin vanaf de andere kant van de lobby: ‘Ik neem haar wel mee naar boven, Larry.’

De receptioniste die aanvankelijk Gavins aandacht had gehad trok een pruillip toen hij wegliep.

Emily keek om in de richting van de stem en voelde haar adem stokken toen ze een lange en ongelooflijk knappe man naar haar toe zag komen. Het voelde alsof ze ter plekke haar evenwicht verloor en het hele gebouw begon te kantelen. Hij had kortgeknipt, ravenzwart haar in een tamelijk nonchalant kapsel, adembenemende verfijnde trekken en een mond die het werk leek van een bedreven beeldhouwer. Ze liet haar blik even over hem heen gaan. Onder zijn grijze, driedelige pak leek een gespierd lichaam schuil te gaan. Ten slotte richtte ze haar aandacht opnieuw op de forse bewaker. Ze wilde de indruk wekken dat deze onvoorstelbaar lekkere vent haar niets deed.

‘Weet u dat zeker, meneer Blake? Ik kan haar wel naar boven brengen.’

‘Heel zeker, Larry. Ik ga zelf ook naar boven.’ Gavin wendde zich tot Emily. ‘Ik kan je daar wel even mee helpen.’ Hij wees naar de doos.

Zijn stem was even bedwelmend als cognac en zorgde voor een gefladder in Emily’s buik. Ze moest even naar woorden zoeken. ‘Het gaat wel. Het is geen zware doos.’

‘Ik sta erop.’ Gavin glimlachte. ‘Bovendien heb ik dat bij de padvindes geleerd.’

Zijn indringende blauwe ogen en de charme die uit elke porie leek te vloeien deden er niet meer toe: het waren de kuiltjes in

zijn wangen die Emily de indruk gaven dat talloze vrouwen op zijn bevel meteen hun slipje hadden uitgetrokken.

Elke dag weer.

Met tegenzin gaf ze hem de doos, maar ze zei zo nonchalant mogelijk: 'Nou, als je het zo stelt, heb je wel een onderscheiding voor een goede daad verdiend.'

'Dank je wel. Het is een tijd geleden dat ik die in ontvangst mocht nemen.' Hij lachte. Vervolgens draaide hij zich op zijn gemak om en liep naar de liften.

Toen Emily achter hem aan liep, ving ze een glimp van zichzelf op in de deuren van geborsteld aluminium. Ze wist dat ze er nogal bezweet uitzag omdat ze net van haar werk kwam, en toen de deuren openschoven, wilde ze het liefste hard wegrennen.

'Na jou,' zei Gavin glimlachend.

Terwijl Emily naar binnen liep, verslond Gavin met zijn blik haar zijdezachte, kastanjebruine haar, dat tot vlak boven haar middel viel. Hij vond vrouwen met een paardenstaart doorgaans niet zo aantrekkelijk – en dit exemplaar zag eruit alsof ze midden in een eetgevecht was beland – maar ze was het allermooiste meisje dat hij ooit had gezien. Dat hartvormige gezicht, dat kleine zandloperfiguur en de geur van haar parfum benamen hem letterlijk de adem. Hij stapte de lift in en probeerde haar te negeren. Dat lukte hem niet.

'Val jij in voor Armando?' vroeg hij terwijl hij op het knopje voor de eenenzestigste verdieping drukte.

Emily probeerde rustig te blijven toen hun blikken elkaar kruisten. Nu hij zo dicht bij haar stond, zag ze nog beter hoe ontzettend knap hij was. In zo'n kleine, besloten ruimte als een lift straalde hij een enorme kracht uit. Haar lippen weken even van een en haar ademhaling ging sneller dan gewoonlijk. 'Armando?'

'Ja, Armando.' Gavin knikte naar de doos met eten. 'Bella Lucina. Mijn kantoor bestelt daar elke week wel iets en dat wordt doorgaans door Armando bezorgd.'

'O, op die manier. Nou ja, ik werk daar, dat blijkt wel uit mijn

uniform, maar ik ben geen bezorger. Bezorgster, bedoel ik. Ik ben een meisje, geen jongen.' Emily kromp even in elkaar nu ze hoorde hoe onsamenhangend ze klonk. 'Ik ben serveerster. Mijn baas vroeg of ik dit op weg naar huis wilde afgeven omdat de bezorger niet is komen opdagen.' Ze begon te blozen en wilde het liefste door de grond zakken. Letterlijk. Tot helemaal beneden in de liftschacht. 'Normaal gesproken klink ik heel wat samenhangender.'

'Maar je hebt een lange dag achter de rug? Daar weet ik alles van.' Gavin grinnikte even en keek naar haar gezicht. Ze had de groenste ogen die hij ooit had gezien en boven haar lip zat een klein schoonheidsvlekje.

Ze glimlachte. 'Ja, het was een erg lange dag.'

Er klonk een belletje toen de lift stilhield op de achtendertigste verdieping. De deuren schoven open en er stapte een vrouw in. Ze liep op zwarte naaldhakken die haar even lang maakten als Gavin en droeg een wit mantelpakje. Haar knalrode haar was opgestoken in een wrong.

'Ook goedemiddag, meneer Blake,' zei ze met hese stem. Ze drukte op het knopje voor de eenenveertigste verdieping. Met een verleidelijke glimlach boog ze zich naar Gavins oor. 'Hopelijk kunnen we verdergaan waar we bij onze laatste ontmoeting waren gebleven.'

Gavin deed soepel een stap naar achteren en op zijn gezicht verscheen een uitdrukking die niets verraadde. Hij knikte alleen even. De vrouw glimlachte en draaide zich om naar de deuren.

Gavin keek even naar Emily, beschaamd dat een onenightstand van hem opeens naast hen in de lift stond. 'Werk je al lang bij Bella Lucina?'

Emily beet op haar lip en lachte. 'Nee, dit was mijn eerste dag.'

'Een nieuwe baan. Spannend.' Gavin keek haar snel aan en schuifelde even heen en weer. 'Hopelijk ging alles goed.'

'Ja, hoor.'

De deuren van de lift schoven open en de vrouw stapte naar buiten. 'Bel me,' zei ze over haar schouder tegen Gavin.

Hij knikte kort en ze liep weg. De deuren schoven dicht en Emily en hij waren weer met hun tweeën. ‘Ze is niet mijn vriendin, mocht je je dat soms afvragen.’

Emily wierp hem een snelle blik toe, verbaasd over zijn opmerking. ‘Waarom dacht je dat ik me dat afvroeg?’

Zijn huid tintelde toen hij die onverwacht gevatte opmerking hoorde. Hij haalde zijn schouders op en probeerde hoogte van haar te krijgen. ‘Voor hetzelfde geld had je dat wel gedaan.’

‘Je kent me niet goed genoeg om te veronderstellen wat ik wel en niet denk,’ zei ze met een schamper lachje.

‘Daar heb je gelijk in.’ Hij lachte zelfingenomen en ging dichterbij naast haar staan. ‘Maar ik moet toegeven dat ik je graag beter wil leren kennen.’

Geweldig. Hij zag er in zijn moderne, idioot dure pak niet alleen erg lekker uit, hij was ook nog verwaand. Emily knipperde met haar ogen om zichzelf wakker te schudden uit haar halve verdoving en probeerde te negeren dat hij zo dichtbij ook lekker rook. ‘Het spijt me, maar die behoefte is niet wederzijds.’ Ze stopte een lok haar achter haar oor.

Voordat hij antwoord kon geven schoven de deuren open. Ze waren op de eenenzestigste verdieping aangekomen.

‘Hier moet ik zijn.’ Emily draaide zich om en pakte de doos uit zijn handen. ‘Bedankt voor het dragen.’

‘Graag gedaan. Ik moet er hier ook uit.’

‘Werk je op deze verdieping?’ vroeg Emily, duidelijk verbaasd.

Hij koos voor een halve waarheid omdat hij haar niet wilde vertellen dat het bedrijf op deze verdieping van hem was en antwoordde met een jongensachtig lachje: ‘Ja, ik ben degene die de bestelling heeft geplaatst.’

Emily’s blik ging naar zijn volle lippen. ‘Dus je wist beneden al dat ik hier moest zijn?’

‘Ja. Ik stond in de lobby op je te wachten.’ Hij schonk haar een vlugge glimlach. ‘Of nou ja, ik wachtte op Armando, maar ik werd getraakteerd op een mooie jonge vrouw. Daarom besloot

ik hoffelijk te zijn en de doos voor je naar boven te dragen.' Met sterke, sierlijke passen liep hij de lift uit. 'Zin om een hapje mee te eten? Er is meer dan genoeg.'

'Dat... dat gaat niet. Het spijt me,' antwoordde Emily, die snel op het knopje voor de lobby drukte.

'Wacht!' Gavin leunde de lift in om de deuren open te houden. Hij was te hard van stapel gelopen en voelde zich daardoor behoorlijk lullig, maar hij was vastbesloten de situatie te redden. 'Dat was onbeleefd van me. Mijn excuses, mijn moeder heeft me wel degelijk manieren geleerd.' Nerveus haalde hij een hand door zijn haar. 'Ik snap dat een kantoor niet bepaald een romantische omgeving is, maar ik eet hier vaak als ik moet overwerken. Met jou wil ik echter graag een keer uit eten. Wat zeg je daarvan?'

Voordat Emily antwoord kon geven zei een slanke vrouw met donker haar vanachter een bureau: 'Meneer Blake, u hebt een gesprek op lijn twee.'

Glimlachend richtte hij zich tot de vrouw. 'Wil je een boodschap voor me aannemen, Natalie?'

Met trillende vingers drukte Emily snel het knopje in om de deur te sluiten, die gelukkig helemaal dichtschoof voordat Gavin zich kon omdraaien. Ze leunde tegen de wand van de lift en greep zenuwachtig de koperen stang vast. Die vreemde man had een verontrustend effect op haar. Ze schudde haar hoofd en had nu al spijt van haar aanbod om het eten te bezorgen. Zodra de lift beneden was, liep ze zo snel als ze kon het gebouw uit, naar huis.

'Zag hij er echt zo lekker uit?' wilde Olivia weten. Ze zaten samen aan de keukentafel.

Emily legde een vinger tegen haar lippen. 'Jeetje, Olivia, Dillon zit op mijn kamer. Praat eens wat zachter.' Haar blik schoot door de keuken en bleef toen op Olivia rusten. 'Ja, hij zag er echt zo lekker uit. Om te kwijlen. Hij viel in de categorie "Ik wil de kleren van zijn lijf rukken en hem met huid en haar verslinden". Echt om op te eten.'

Olivia schoot in de lach en sloeg toen snel haar hand voor haar mond. ‘Hij klinkt bijzonder neukbaar,’ fluisterde ze.

Emily knikte giechelend.

‘Ik denk dat jij maar bezorger moet worden in plaats van serveester,’ merkte Olivia op.

‘Ik weet het niet. Het was zo raar, zoiets heb ik nog nooit meegemaakt. En ik voelde me zo opgelaten. Een kleuter had zich beter gedragen.’

Olivia lachte fijntjes en nam nog een slokje van haar wijn. Haar bruine ogen fonkelden. ‘Als je aan meneer Lang, Donker en Uiterst Neukbaar blijft denken, is de seks met Droplul vanavond misschien wel een stuk beter te verteren.’

Emily gaf haar een zachte tik op haar arm. ‘Hou op. Meneer Lang, Donker en Uiterst Neukbaar is wel de laatste aan wie ik mag denken.’ Ze maakte haar paardenstaart los. ‘Bovendien hou ik van Dillon. Meneer Lang, Donker en Uiterst Neukbaar moet maar een andere vrouw vinden. Ik twijfel er niet aan dat dat hem gaat lukken.’

‘Ook goed.’ Olivia lachte zacht. ‘Maar het is fijn om te weten dat je nog iets achter de hand hebt.’

Voordat Emily haar nieuwe lust voor het oog verder kon bespreken liep Dillon in zijn beste pak en stropdas de slaapkamer uit. Na een blik op zijn vochtige, donkerblonde haar en knappe gezicht was ze de sexy vreemdeling al vergeten. Dillon was de gene die ze wilde verslinden.

‘Ik dacht dat we vanavond hier zouden blijven?’ vroeg Emily. Ze liep naar hem toe en sloeg haar armen rond zijn middel. ‘Ik heb een film gehoord.’

Hij legde zijn handen op haar schouders, wat hem weinig moeite kostte omdat hij langer was dan Emily. ‘Ik moet uit eten met een mogelijke klant.’ Hij liep ontspannen naar de koelkast om een fles water te pakken. ‘Ik kreeg onverwacht een telefoontje. We kijken wel een andere keer naar die film, oké?’

Emily fronste omdat het hem zo weinig leek te kunnen schelen.

‘Hoeveel onverwachte etentjes heb jij in een week, Dillon?’

Olivia slaakte een hoorbare zucht en stond toen op en liep de kamer uit.

Dillon zuchtte ook. ‘Je weet dat dat erbij hoort, Emily. Ik zit in de aandelenhandel. Af en toe moet ik relaties een beetje in de watten leggen om me van hun klandizie te verzekeren.’

‘Dat snap ik, Dillon.’ Emily liep de keuken in en drukte haar lichaam tegen dat van hem. ‘Maar ik woon hier nog niet eens een maand en zit nu al voortdurend in mijn uppie omdat jij steeds etentjes hebt.’ Speels trok ze aan zijn stropdas. ‘Toen ik nog in Colorado woonde, zag ik je vaker dan nu.’

Hij deed een stap naar achteren en kneep zijn bruine ogen samen. ‘Je klinkt als een zeurderige studente.’ Hij draaide de dop van de fles water en nam een slok. ‘Doe eens relaxed. Ik kom niet al te laat thuis.’

Er verscheen een frons tussen haar wenkbrauwen. ‘Een zeurderige studente? Wat bedoel je daar nu weer mee? Waarom ben je eigenlijk hiernaartoe gekomen? Om te douchen?’

‘Ik werd pas gebeld toen ik al hier was.’

‘Misschien moet je vanavond maar in je eigen huis slapen.’ Ze knoopte haar schort los en smeedte het op de tafel. ‘Je hebt het minstens vijf dagen per week druk met die zogenaamde klanten van je.’

Hij keek haar aan en zei met stemverheffing: ‘Wat wil je nu eigenlijk zeggen, Emily? Denk je dat ik tegen je lieg?’

‘Dat weet ik niet. Ik had gewoon gedacht dat ik je wat vaker zou zien dan nu het geval is,’ antwoordde ze. Ze haalde een hand door haar haar. ‘Zodat je me kon helpen om aan het leven hier te wennen.’

Hij nam een slok water en hield zijn hoofd scheef. ‘Ik heb je verhuizing betaald. Wat wil je nog meer van me?’

‘Dat is laag, Dillon.’ Ze kneep haar groene ogen tot spleetjes. ‘Daar heb ik je nooit om gevraagd. Ik had net zo goed in Colorado kunnen blijven, dan hadden we onze relatie op afstand kunnen voortzetten.’

Dillon zette een stap in haar richting, stak een hand uit en streek voorzichtig haar wang. ‘Nee, dat kon niet. Je houdt van me, en na alles wat er is gebeurd moet je hier zijn.’ Hij streek met zijn duim over haar kin. ‘En ik hou van je en ik wil dat je hier bent. En hou nu op met zeuren en laat me naar die klant gaan. Ik kom later vanavond weer terug, oké?’

Emily dacht even na en ging toen op haar tenen staan om haar lippen op die van hem te drukken. Hij ging maar al te graag op haar avances in en kreunde tegen haar mond. Zijn handen balden tot vuisten in haar haar en hij trok haar tegen zijn borstkas.

‘Oké,’ zei Emily tegen zijn mond, ‘ga dan maar. Ik zie je later wel.’

‘Dus ik hoef vanavond niet naar mijn eigen huis?’ Hij glimlachte tegen haar lippen. ‘Als je het per se wilt, kan ik daar wel slapen.’

‘Doe niet zo bijdehand, Dillon. Ik wacht hier op je.’

‘En ik beloof je dat je dan mijn onverdeelde aandacht krijgt.’

Dillon vlocht zijn vingers door die van haar en ze liep met hem mee naar de voordeur. Na een laatste zoen keek Emily hem na.

Zodra de deur was dichtgevallen kwam Olivia haar kamer uit. Ze liet zich op de bank vallen en klopte op de zitting. ‘Voor de draad ermee. Hoe zit het, meid?’

‘Hij lijkt zo afwezig, snap je wat ik bedoel?’ Emily ging naast haar zitten.

‘Hoor eens, je weet dat ik Dillon niet mag.’ Olivia zweeg even en tikte tegen haar kin. ‘Of nee, beter gezegd heb ik de pest aan hem.’ Emily rolde met haar ogen en Olivia schoot in de lach. ‘Maar ik moet hem gelijk geven, en dat weet ik omdat mijn broer bij hetzelfde bedrijf werkt: er wordt van hen verwacht dat ze potentiële klanten mee uit nemen.’

‘Ja, maar is Trevor daar ook vijf avonden per week mee bezig?’

‘Nee, maar misschien is Druiloor een handelaar van de iets agressievere soort. Dat zou me van een type als hem niet verbazen.’

‘Hé, zo kan-ie wel weer,’ zei Emily hoofdschuddend. Olivia

lachte en Emily dacht even over haar woorden na. ‘Ik weet het niet, misschien reageer ik inderdaad overdreven. Het wordt me gewoon allemaal een beetje te veel, denk ik, door de dood van mijn moeder en de verhuizing.’

Olivia legde een hand op Emily’s schouder en keek haar aan met een blik die warm van medeleven was. ‘Dat is ook nogal veel in één keer. Ik kan me gewoon niet voorstellen hoe dat is.’ Olivia omhelsde haar stevig. ‘Maar je bent een sterke vrouw en je slaat je hier wel doorheen. Dat weet ik gewoon.’

‘Dank je, Olivia. Ik weet niet wat ik zonder jou had moeten beginnen. Ik mocht me al gelukkig prijzen dat we tijdens onze studie een kamer konden delen, maar nu ik hier mag wonen sta ik voor eeuwig bij je in het krijt.’

Olivia moest weer lachen. ‘Nu overdrijf je wel een beetje, meid.’ Ze stond op en pakte de film die Emily had gehuurd en stopte die in de dvd-speler. Toen liet ze zich weer op de bank vallen. ‘We maken er gewoon een echte meidenavond van.’